

ГОВЕДАРЪ

Имало едно време единъ чорбаджия. Кжщата му била голѣма, бѣла и имала стъквени прозорци. Въ двора му течели деветъ шарени чешми. Имането му нѣмало брой. Ималъ два казана жълтици и една стая бѣли пари. До неговата кжща се гушела като малко пиле схлупена кжщичка. Прозорцитѣ ѝ били залепени съ хартии, покривѣтъ ѝ билъ сламенъ. До кжщичката имало единъ високъ брѣстъ. На брѣста щъркелово гнѣздо. Въ кжщичката живѣлъ единъ сиромахъ. Митьо го казвали. Живѣлъ той съ жена си. Имали си и едно магаре. Денемъ Митьо ходилъ да пасе селскитѣ говеда. Водѣлъ и магаренцето си. Вечеръ се връщалъ, оставялъ скжсаната си торбичка до огнището и сѣдалъ на прага. Жена му изнасяла малката софричка, туряла сухо комаче хлѣбъ, сипвала въ паничката малко бобъ и вечеряли.

Ходилъ Митьо говедаръ, пасалъ говедата, гонилъ ги и най-сетне му докривѣло. Гледалъ какъ съседѣтъ му седи подъ сѣнка, чете си броеницата, слуша какъ чешмитѣ си бълбочатъ и още по-мжчно му ставало. Една вечеръ Митьо вързалъ магаренцето си на съборения плетъ и отишълъ при съседа си.

— Добра вечеръ, съседко! Ще те питамъ нѣщо, ама ще ми кажешъ правото.

— Ще ти кажа.

— Слушай, омръзна ми вече да ямъ бобъ отъ счупеното гърненце. Стига съмъ гонилъ говедата. Дотегна ми вече. Искамъ да стана и азъ чорбаджия.

Засмѣлъ се чорбаджията.